

løshed, et Landbrug, der snart var uden Haab, en Handelsstand med svindende Eksistensmuligheder, og et stærkt øget Skattetryk. Trods Mandatgevinsterne ved Amdraadsvalgene viste disse derfor ogsaa tydeligt, at Regeringens Støttepiller hældede mod det endelige Fald. — Naar alt var visnet i Regeringens Haand, var Aarsagen den, at den altid var blevet stikkende i Arbejdet for klassepolitiske Interesser, hvad Konverteringsproblemets Skæbne klart beviste, idet man stadig havde kombineret Kravene om en rentemæssig Nyordning med sociale og andre klasseprægede Krav, og naar Regeringen undskyldte sin Vanskæbne med Landstingsoppositionens Stilling, vilde Taleren hævde, at ingen Regering havde en mere forhandlingsvillig Opposition. Regeringens Alfa og Omega havde været Understøttelser, offentlige Arbejder og Skatter, medens den, lydhør over for Fagforbundskravet om Tariffens Overholdelse, havde været en Fjende af *Produktionsomkostningernes Tilpasning til Produktionsværdien og til Købekraften*. Over for Tidens Kræftskade, Arbejdsløsheden, hvis Aarsag var Modsætningen mellem Driftsomkostninger og Produktets Værdi, mellem Produktionspris og Købeevne, havde Regeringen kun lidt forkortet Arbejdstid og en Udgift paa henimod 100 Millioner til Fremskaffelse af offentlige Arbejder. Men dermed naaede man ikke til Ondets Rod, og naar disse Penge var brugt, hvad saa? En Videreførelse og Stramning af Afspæringspolitikken vilde efter Venstres Opfattelse ikke være mulig. Den førte blot længere og længere ned mod Forarmelse, og man bidrog derved til en Skærpelse af Modsætningsforholdet mellem Engrospristallet for Levnedsmidler (121) og Engrospristallet for andre Varer (194), disse Pristal, som netop burde nærmes til hinanden paa afgørende Vis, medens Regeringen faktisk drev Inflationspolitik over for de hjemlige beskyttede Erhverv og Deflationspolitik over for Eksporterhvervene. Det blev altsaa nødvendigt at *oprette Købekraftpariteten mellem Sterling og Kronen*, og naar man ikke vilde sænke Kronens ydre Værdi — Taleren troede i øvrigt ikke, at det lod sig gøre en Gang til ved en politisk bankmæssig Beslutning at foretage en vilkaarlig Reduktion af Kroneværdien —, maatte Kronens indre Værdi hæves, hvad der betød Deflation, Pristryk og Kapitalfordyrelse, men heller ikke dette vilde man indlade sig paa. — Regeringen havde i Virkeligheden meldt Pas over for Tidens Vanskeligheder, og særlig beklagede Taleren, at den ikke paa *Rentesænkningens omraadet* havde sat energisk ind for at formidle Modsætningerne mellem de Institutioner, der skulde danne Basis for Konverteringens Gennemførelse i finansiell Henseende. Han betonedede sluttelig Nødvendigheden af, at man i den kommende Rigsdagssam-